

Църквата по своята природа съдържа необходимостта от мисионерство. Православното разбиране за мисия има сериозни богословски предпоставки и причината днес да говорим за църковна криза е тяхното недостатъчно оценяване. Църковната мисия не може да бъде разбрана извън богословския контекст, в който се разбира самият църковен живот. Едно от най-големите изкушения пред нас е схващането, че вярата е идеология, която трябва да се отстоява. Ако погледнем назад във времето ще видим, че мисията на Православната Църква често пъти е била разбрана като реакция на римокатолическата или протестантската пропаганда т. е. – базирана на противоречието на мисиите на други вероизповедания.

Православната практика обаче показва един друг мисионерски подход – създаването на литургична общност и приобщаването към нея. В този смисъл мисията е насочена към хората не за да им внуши определени идеи, а за да ги покани да участват в едно литургично събрание, което може да им открие възможността за спасение. В този смисъл мисията на Църквата винаги е и продължение на делото на Петдесетница – слизането на Светия Дух. То не бива да се разбира единствено като историческо събитие останало далеч в историята и нямащо нищо общо с нас. Слизането на Светия Дух и Дарът на Светия Дух се актуализират в Църквата.

Исторически въпросът за мисията никога не е стоял пред Църквата. Самата дума „еклесия“ (църква) означава „събрание на призвани хора“, т. е мисията е вкоренена в самата природа на Църквата и съвсем естествено е тя да изисква от всеки свой посветен член да мисионерства. Мисията е нещо неизбежно, тя е самоизява на църковния живот. В Символа на вярата изразът „една света, съборна и апостолска Църква“ показва, че Църквата продължава делото на светите апостоли. И в този смисъл всеки човек, който споделя църковния живот продължава делото на светите апостоли. Тогава въпросът дали Църквата е задължена да мисионерства въобще не стои в православен контекст.

Мисията на Църквата има две страни: вътрешна, насочена към хората вътре в нея и външна – насочена навън. От една страна имаме необходимостта да се проповядва извън Църквата, а от друга – нуждата по-ясно и по-съзнателно да се преживява

МИСИЯТА НА ЦЪРКВАТА И МЛАДИТЕ ХОРА

Написано от доц. д-р Свилен Тутеков
Събота, 01 Декември 2012 22:45

съдържанието на църковния живот. Църквата е изработила свои методи за мисионерство, които се базират на начала, определени още от апостолско време. В деня на Петдесетницата виждаме различните езици на които се говори – т. е. Църквата винаги трябва да проповядва на езика, който е разбираем, да търси най-адекватните и най-подходящи средства нейното послание да стигне до хората. Св. апостол Павел ни дава пример за това, като казва: „за иудеите станах иудеин, за да придобия иудеите; за подзаконните станах подзаконен, за да придобия подзаконните” (1 Кор. 9:20). Нужно е известно приспособяване на нивото на съвременния културологичен пласт. От своя страна всичко, което влиза в Църквата, носи със себе си определени културни и интелектуални стереотипи на мислене, носи онова наследство, с което идва от светския живот. И това би могло да бъде проблем за Църквата, ако няма едно автентично и ясно осъзнаване на съществуващия църковен живот. Следователно мисията на Църквата има съвсем конкретни измерения, свързани със социалната среда и с културния контекст. Затова Църквата търси и осветява онези форми, които могат да способстват за нейната мисия. Нейният успех никога не може да се оцени с някакви количествени показатели, а по-скоро се открива в качеството на живот на общността.

За да разберем ролята на младите хора в мисията на Църквата трябва да си отговорим на въпроса кой е млад в Църквата. Често ние се поддаваме на едно изкушение, наследено от времето на комсомолските и скаутските организации, като се опитваме да отделим младите хора в една отделна група и да им търсим някакви специфични занимания, които да ги приобщават към църковния живот. За разлика от положението на младите хора в другите организации, в Църквата те имат коренно различен статут. В една политическа организация детето върви от периферията към центъра или към върха. В Църквата със самия акт на кръщение младият човек влиза в центъра, там, където е пълнотата на живота. По този начин и малкото дете, и възрастният човек се хранят с една и съща храна за живот вечен, т. е. те се причастяват с един и същ Христос. Това създава една обща културологична база за всички. Опитът за изкуствено отделяне на младите хора в група с някакви специфични интереси, особени наклонности и желания, води до недотам църковни прояви. Но ако ние имаме разбирането за Църквата като за пълнота на Богочовешкия живот, ако сме наясно с центъра, това, което се случва в периферията ще бъде балансирано. {comments off}